

PESNIKINJE

Pesnikinje imaju plave poglede. Iako su njihove šarenice zelene, sive ili smeđe.

Sedaju na kafu u zabačene prostorije da bi slušale rese vodoskoka, koje se u spratovima slivaju u kamenu kadu. Često obuku majice sa štampom na unutra da im šavovi štrče iz ramena kao ključne kosti u polumraku kada usredsređeno slušaju koncert klasične muzike.

Pesnikinje su opsednute značenjima reči (više nego sopstvenim izgledom). Njihove beleške su pune neobičnih zapisa,

*pasiflora tuge
dinja ogovaranja
žalfija kivnosti
glad za rečju
gladovanje za tišinom
prašnjavi štokovi očekivanja
trošne ivice treptaja
kameleoni seksa
tost razilaženja,*

koje izdaleka možete pobrkati sa spiskovima za kupovinu.

Pesnikinje obožavaju aliteracije. Na prozorima nemaju pelargonije, primule, petunije. Posebnu brigu posvećuju metaforama, gaje ih na listićima, u torbicama, po džepovima. Pažljivo razmatraju značenja. Vole repeticije kad su na pravim mestima. Doživljavaju ritam. Reči im se zgušnjavaju kad seku kupus i mrve pšenična zrna u avanu. Dok sos začinjavaju kantarionom već posežu za olovkom da pišu.

Pesnikinje se iz sredine ljušte s godinama.
Od malih nogu mnogo čitaju i polako klize u poeziju.
Ponekad se osećaju kao *Sapfo, Sylvia, Svetlana*.
Osećaju se kao laste,
koje će svakog časa odleteti među krhke goluždravce,
koji odrastaju u gnezdima slova.

Pesnikinje zanima zvuk jezika.
Još više ih zanima njegov ukus.
Valjaju ga u tišini između nepca i zuba
i čvrsto ga grle vilicom.

Slike im se slivaju unutra i
kroz potkožje pronicu napolje.

SMEĐA

Lajala si ispod stola kad su došli gosti.
Jela si iz činije i jezikom srkala vodu.
Zakopavala si kosti i podizala nogu nad žbunjem.

Kupili su ti psa.
Prestala si da se hraniš samo
voćnim kašicama i pečenim viršlama.
Kidala si kožu sa pilića
i u luku ih bacala psu preko stola.

Bila si izuzetna na svim nivoima školovanja. Ormari tvog detinjstva savijaju se pod nagradnim knjigama *Ko je Videku napravio košuljicu, Suve kruške, Leskova mladost, Bajke iz Rezije, Dabrovi, Kroz pustinju i prašumu, Grivarjevi otroci, Lepote Slovenije, Naš drug Tito*.

Nisi nameravala da se zaposliš,
kao što je to običaj kod odraslih.

Vagala si rančeve
i krpljama se spuštala
sa prvenstvenih smerova u Andima.
Kotrljala si se po padinama
strmina i s potresom
ostala da ležiš uz stenu.

Od tada se smeješ kada drugi plaču.
Od tada zaspiš u budnosti,
od tada pevaš petlovima pred svanuće.

Vežeš maramu. S psom
gacaš u šaš i izgubiš se.
Navikao je, zato te svaki put vrati nazad.
Popodne se skloniš
u sobe bez prašine svog doma,
iz kojih veje miris sandalovine.

Noću ponireš u krivine
kaligrafskih rukopisa.
Savršeno iscrtavaš krivulje na veštački
ostarele papire i pozlaćuješ ih.
S perom se stopiš i sa potezima dišeš.

Ujutru, dok pijemo belu kafu,
pergamentima me bockaš u
još slepljene oči.

DRUGAČIJA

Pisala si krišom
na odbačene koverte
i ostatke svezaka iz ranijih godina.
Dopisivala si se sa drugom iz razreda,
koji je fizičkim formulama
posredno objavljivao prvu ljubav.

Kada si pisanje poslala u školski časopis,
glavni ti je ukrao pesmu i objavio je
pod svojim imenom.
Poludela si i tako su saznali da pišeš.

Počela si neprekidno da čitaš
za utehu i smisao i rezervni život
i zatim ti se više nije činilo sramotnim pisati.
Tako si se probila
kroz žilavu turobnost mladalačkih godina
kada si odvijala razvučeno vreme sa vretena.

Posle dvadesete, kada ti se ljušćenje u papir činilo nužnim,
pisala si da bi dokazala da vrediš, iako nisi sin
i zbog toga si se odselila kod nekoga ko je to bio.
Pisala si da bi postavljala nova lica na prava mesta,
da bi pobedila strah od stežnosti očekivanja, suđenosti i leporečja.

Počela si da tražiš časopise da bi objavljivala.
Uvek ti je falilo samo još malo da bi urednici bili zadovoljni.
Išla si na radionice i pisala si dobro, rekli su mentori, svi muškarc.
Pisala si vrlo dobro, rekle su komisije, sa nešto žena:
učestvovala si na različitim konkursima, i uvek se našao neko ko je bio bolji od tebe:
književno potkovaniji,
metaforički izbrušen,
poetski čist,
kritički zapažen,
krećući se u pravim krugovima i
savršeno samo svoj.
Bio je muškarac.

Ne primaj to k srcu.
Ipak si ti žena.

OPUŠTENA

Skačeš u sandale i lepršava krila do poda.
Kliziš u morsku struju koja se penje ka Italiji.
Soliraš u besciljnom preigravanju poznatih reči.
Trampolinski poskakuješ osmesima u prolaznike.
Promuklo mrmljaš melodiju, koja se utisnula u tebe
tokom skitanja po obali.

Otireš znoj slanim peškirom.
Kržljivo zatvaraš oči uz čitanje na suncu.
Gnezdiš se iza tamnih stakala naočara, dišeš pasje plitko.
Mirišeš na lavandu, ruzmarin, oleandre
i puziš u pore kamenitog tla kao bršljan.

U suton kliziš s izabranikom u pesak
da se vaše kože glade i bruse i sastavljaju

znojave molekule zajedničkog izvora,
grče u vetar, mekšaju u bonacu
i u plimi se presvlače u svežinu.

Gasiš se u jutru, kao ulična lampa.

UMREŽENA

Sedaš pred lice ekrana; po tvom uređen svet iz utičnice.
Pratiš prijatelje i njihove poruke.
Više ti ne trebaju glasne žice da bi razgovarala.
A ni mišići lica – klikneš smajlija i rasipaš ljubaznost.
Izmišljaš intimnosti iz kuhinje, kupatila i drugih elektrifikovanih prostorija
da bi predstavila svoje sopstveno neponovljivo postojanje.
Blagim dodirima snimaš i šalješ selfije u mrežu.
Godišnji odmor gledaš kroz ekran prenosioca i kliziš po naredbama.
Doživljavaš ugodnost kada rušiš rekorde podignutih palčeva.
Boriš se za energiju budućnosti, genetski nemodifikovanu hranu, protiv nepravdi, za
jadne dronjave prognane beskućne izbeglice, za izlečenje skoro već mrtvih, za
nadu celog sveta.
Deliš tamne fotografije sa osvešćenim natpisima i čini se da svet postaje bolji.
Od pratilaca za tehu dobijaš srcaste parove u položajima tokom poljubaca
sa zalaskom sunca u pozadini, sa tekstovima koji te ohrabruju:
budi zahvalna na svom kompjuteru i miru i prijateljima.

Naravno da si zahvalna.
Ti si okružena masama koje čekaju na tvoje objave i prate te.
Tokom večernje toalete pritisneš poslednji post.
U tvojim snovima menjaju se sličice bede i veličanstvenosti u megabajtovima.

Doručkuješ među kablovima u koje se zapliće šoljica majčine kafe.

*(Sa slovenačkog preveo **Slobodan Žikić**)*